

Folkethingsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, kunde sige, at det havde glædet ham at høre, at Oppositionens Talere alle havde været enige i, at de ikke vilde være med til at forbyde Kunstsmør, ikke vilde være med til at forbyde et vigtigt Næringsmiddel for den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Den Gang vare vi i Stand til at udtale vor Glæde over, at vort Standpunkt til Loven var det samme som de Herrer, men nu ere vi ikke længere i Stand dertil; thi nu er en stor Del af Oppositionen gaaet over til det Standpunkt, som man den Gang ansaa for urigtigt, nemlig til fuldstændig at forbyde Kunstsmør. Den Gang ansaa man det for en Uretfærdighed, men nu lader det til, at man gaar bort derfra. Maa jeg ganske i Almindelighed sige her, at jeg for mit personlige Bedkommende i høi Grad beklager, at det er blevet Tilfældet. Netop for de Medlemmers Bedkommende, som have stillet sig paa dette, set fra mit Synspunkt, saa brutale Standpunkt overfor den mindre bemidlede Del af Befolkningen, gjør denne forandrede Holdning mig ondt, og jeg skal nærmere forklare mig derom. Jeg ser paa vore Samfundsforhold og deres Udvikling herhjemme saaledes, at vi er et lille Land, der hverken paa det ene eller det andet Omraade spiller en stor Rolle paa Verdensmarkedet eller i Verdensbegivenhederne. Vi ere afhængige af mange Aaand, og naar vi ere det, saa gjøre vi bedst i at arbejde efter de lokale Forhold, under hvilke vi leve, rolig og besindig fremad paa Udviklingen, saaledes at ingen af de bestaaende Samfundsklasser komme hinandens Interesse for nær. Derfor haaber jeg, at de Herrer, der nu have talt, og som have et Standpunkt, der er i fuldstændig Modsetning til det, de, saa vidt jeg kunde lære det at kjende, havde sigt, da Loven var for, idet de nu ville forbyde Kunstsmør, i Stedet for at de den Gang stillede sig mere velvillig, ville erkjende, at selv om det mange Gange fra Modstandernes Side har været sagt om os Socialdemokrater, det Parti, jeg repræsenterer, at vi raabe høit med Fordringer til Fordel for Arbeiderstanden, have vi dog altid her arbejdet paa en saadan Maade, at de aldrig have kunnet sige, at vi have stormet frem og forlangt for vor Stand Noget, som krævede deres Interesser, hverken i økonomisk eller social Henseende. I den Tid, jeg har haft den Ære at repræsentere Arbejderne her, har jeg altid arbejdet paa, at det skulde blive Arbeidernes Standpunkt i Udviklingens Gang, at de ikke skulde stræbe efter at stride frem i Stormskridt, men ad den rolige

Udviklings. Vej, men at vi selvfølgelig samtidig med al den Kraft og Energi, vi vare i Stand til at udfolde, skulde bære de Krav frem, som Arbejderne have absolut Berettigelse til at fremsætte; da de saa længe have været trykkede af den bestaaende Lovgivning og Samfundsordningen, maatte de være berettigede til hurtigst muligt at komme i Besiddelse af deres Ret. Jeg vil spørge de Herrer, som nu stille sig paa dette forandrede Standpunkt overfor dette Lovforslag: Have de i de Lovforslag, som jeg og den Socialdemokrat, der tidligere var her i Thinget, have indbragt her, fundet en eneste Tøddel, om hvilken de kunde sige, at der var Noget, som som andre Samfundsklassers Interesser for nær, og om det ikke under de nuværende Samfundsforhold maatte være absolut billigt og retfærdigt af Arbeiderstanden, at faae indført? Jeg tror ikke, at de Herrer ville kunne paavise det. Og derfor siger jeg nu i Forbindelse hermed til det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust), som fremdrog, at vi indtog et Standpunkt nu og et andet da, som det faldt os ind til de forskellige Tider, at hvad der stadig dikterer vort Standpunkt, er Hensynet til hele Samfundets Vel. Vi forlange ikke, at Arbeiderstanden skal fortrinnsvis have Rettigheder paa de andre Stænders Besøftning, og det have vi aldrig forlangt. Derfor vil vor Stilling til Spørgsmaalet: Beskyttelse og Frihandel altid blive den, at vi tage tilbørligt Hensyn til, hvad der tjener ikke blot vort men til hele Samfundets Liv, og derfor mener jeg, at det Standpunkt, vi udtalte i „Socialdemokraten“ overfor den svenske Korn-toldlov, var fuldstændig berettiget. Hvad vi sagde da, kan aldeles ikke berettige de Herrer til at stille sig paa det Standpunkt, hvorpaa de stille sig overfor dette Lovforslag. Jeg vil sige de Herrer, at det er en forførdelig let Sag at staa og være Arbejderven og ved enhver given Leilighed udtale, at man vil være med til at fremme Arbeidernes Interesse, at man er Smaaamandens Ven saa godt som Noget, og dette nok skulde vise sig, hvis ikke Ens politiske Modstandere, Høire, naar det kom til Stykket, ikke vilde være med til at fremme Arbeidernes Vel. Det er overordentlig let at sige dette, saalænge Situationen er saaledes, at man kan tilsløje: Det er os umuligt at gjøre Noget, fordi Høire stadig staar os i Veien. Saalænge de Herrer kunne henvise til, at de politiske Forhold stille sig saaledes, at det er umuligt for dem at gjenneføre Noget til Fordel for Arbejderne, saa længe er det en let Sag at være Arbejderven, men lad os dog en Gang se noget Praktisk af de Herrer. Her foreligger